

STANE KLANČNIK

Stane Klančnik (1951 -)

Isti, Umiranje do prvih znakov življenja I (1975).

Isti, Umiranje do prvih znakov življenja II (1976).

(Črni in rdeči pesniški listi.)

(RDEČE)

kako najde pesnik svojo množico v prostorih za družabnost pogrebnega zavoda

19.07.

množica je v negotovosti, napetost raste, pesnik bi naj bil že tu.

19.21

končno...vsi se oddahnejo. vsak po svoje išče nadomestila za opravičilo. ko ga najde, jim pesnik že sporoča, da išče oblak, ki bo požrl, prekril, posipal, šume njihovih mrženj (ljudje, umirajte dokler gre, kajti samo mrtve stvari preživijo. obup, rane, čas, besede besed, sapa, sonce, usmiljenje, sreča, prežvekovanje - vse v eni zbirki).

19.32

množica navdušeno pozdravlja sporočilo. dviga prstni v in pričaka pesnika, da se vrne iz luknje na strani 7 x 10. lahko bi rekli; traja še naslednji dve minuti in eno sekundo. pesnik je še vedno v gibanju za stiki osuplosti; ukazuje, kaže, preizkuša. za pesmijo razmikanje in razmik večini ne ostane niti luknja. preizkus ponovi še trikrat. vse, kar ostane od ostalega, požre potencia, požrejo dotiki, otipi in sponse.

19.40

pesnik umre prvič umre za stropno svetilko. sveča močnejše nazarjanja njegovo prisotnost. več je senc, večje so. množica več odmisli, odčuti, razvije, sprejme in - opraviči.

19.49

o pesniškem postopku, o najrazličnejših modulacijah, o vkomponiranosti, o patosu, o cinizmu, o ironiji, o absurdu, o domišljiji, o zabavnosti, o igri.

19.54

pesnik opušča izraze opuščanje, vzrok, posledica, hrepenenje, varnost, zadovoljitev.

19.57

pauza (3:00)

20.00

pesnik določa pomen lukenj v zbirki. prepriča množico, da so luknje prav tisto, kar ostane kot možnost poglobljanja v pesmi.

20.07

pesnik množici nudi še več lukenj. še več tonov, ki jih izvabi iz zbirke. zato pač moraš imeti dovolj velika usta, da lahko list (vsaj list) vstaviš med zobe. kako se že igra klarinet?

20.16

množica konča z bahavo fugo v f-molu. pesnik skoči iz kože in citira svojo najkrajšo pesem za pleskarje pokojnikovih kosti (0,06").

20.20

množica (s pesnikom) prične odkrivati pesmi. janez t. meri s svojo novo darwil uro čas (dokler je še v njih). prinesejo grlo gledališke igralke. razvijejo čisto rjuho na tla. pesnika prisilijo, da se odpove še nekaterim neobjavljenim pesmim. kri, ki ostane na rjuhi, vlijejo v grlo pokojne igralke, ker ga je v zatičih reševala na najboljši način. tako je prav.

20.35

pesnik se navzame oblike omare (mogoče pa tudi enega izmed naših kamnitih src). glas zavezuje z vtisom največjega pesnika umiranja do prvih znakov življenja.

20.39

pesnik umre nepovezano. s pomočjo časovnih oznak določijo mrliški oglednik, miličnik in literarni kritik brezčasnost čutnih delov in nečesa nikdar vidnega, okusnega; govorijo o disonancah...

x x x

(ČRNO)

*Moja neprimernost
je v deležu moje ljubezni do vsega
kar se ne da misliti...*

x x x

*Kadar hočem priti do resnice
jočem s polnim jekom
dokler me ne obvlada občutek
da je boga minila potrpežljivost*

x x x

*Če me zebe
pač malo več nasanjam o ovci
pa je vse o.k. ...*

x x x

ZAČETEK JE ZARADI KONCA

ostalo je v pesmi
trobente so zaradi trobil in fazanov
ker psi ne znajo niti več lajati
jezik imamo zaradi cen
pomlad zaradi poletja
mati zemlja so zaradi zemljepisa
kabaret
studenčnica je zaradi pitne vode
plavalci so zaradi utopljenцев
ki so vsem v sramoto
pepel je zaradi pepelke
kadar si kakšen ribič sam napravi ribo
je voda izključno zaradi rek
kabaret
krizanteme so zaradi vencev
ure so zaradi izganjanja dneva
obraz je zaradi ogledal
smrt in umiranje sta zaradi povork
pogreb je lahko odgovoren tudi za snažilko
kabaret
ogelj je zaradi elektrike
manjkajo samo še dobri električarji
krpa je zaradi blaga
lev je zaradi kralja živali
sonce je zaradi sončnega mrka
to pa ne vem kako ta mrk diši
kabaret
rane ure so zaradi delavcev
sanjam zaradi predolgih noči...
to je treba ponoviti
sanjam zaradi predolgih noči...

x x x

*Če prideš prvi do kake pesmi
in jo takoj objaviš
si lahko že kar pesnik...*

x x x

*Glava je na živosrebrni jezik
pripravi psa ki si je zadrnil na hrbet nekaj špinače*

*pes z nogami do tal
pripravi kahlo da boš jutri zlil skozi okno*

*kahla na poteg
pripravi štorkljo zavarovano proti tretji osebi*

*štorklja je z glavo narazen
lahko je vprežena tudi v plug
lahko se druži tudi z drogiranimi grlicami*

*pripravi ho-ruk pretepenih cestnih števil
in si izpusti bolečino...*

x x x

*Da belijo črnici stranišče
da je likalnik na toplo gredo
da se trnek topi v rumenjaku
da je staromoden pesnik z nabitim šlicem
da roka zaudarja po nohtih
da je na koncu piska miličnikova piščal
da se oblačiš v omaro
da ti papiga pripravi glas
da pišeš pesmi
s katerimi si ne moreš podpreti telesa...*

x x x

*Ali je zadosti dolga ta pesem
če rečem
cvileč od plesni
edini plačujem davek na poezije...*

x x x

*Včasih kaka pesem propade
tudi zaradi predolgega čakanja
na pravo besedilo*

vsaj ta je

x x x

*Kaj Več
Kot je V Mojih Pesmih
Vam Ni Treba Vedeti...*

x x x

O ŽLICI

*O žlici s kačjim vratom
o žlici
ki je ujeta v argo juhi
ki nosi v sebi ljubezen do srebrnega pribora
o žlici
ki me je potegnila za roko
ki mi nese roko k ustom
ki pozna tudi kremšnito
o žlici
ki računa na to
da jo boš vzel s seboj*

xxx

*V nedeljo grem obiskat starše
ki na postaji čakajo
brzovlak za ljubljano...*

x x x

Z avtobusom imava iste postaje...

x x x

*KER SO MI NAŠLI V ŽELODCU
strop prejšnje podnajemniške sobice
bom verjetno ob glavo...*

x x x

*Ni mi hvalila kavča
se je pa zato zagledala v račke
ki jih je zbrala na svojih hlačkah*

x x x

ROJSTVO

*vse pred tem
in za tem
je čakanje...*

x x x

UMIRANJE DO PRVIH ZNAKOV ŽIVLJENJA

x x x

VRAČAM SE

*v znamenju noči z mesečino navzgor
prihajam da je urin
gledam za oči
moj obraz leži med strunami
petek je
diši po bikovih jajcih sonce
pa utrip
pa žepi
udarci ure udarjajo ob zvon
šest je pesmi brez vrnitve v meni
če le odprem usta
bodo izginile izginili izginile
nikoli več jih ne bom imel
žveplene barve
nekje*

vračam se
z novimi črtami duše
prihajam da iščem
da je rja hitrejša
v razpoki krikov se oglašča mehek spanec
spim
za letni čas po barvi trdno
menjam obup
od blizu in daleč ga rinem s sebe
stresem se v kurniku
pesmi padajo v prostor za mano
da bo to vaja bobnajo trrrrm trrrrp
lovijo takt glasu v spominu
in obratno

vračam se
da bi se še enkrat ponovil
odvzel sebe
dolgo umiranje
da zapahnete vrata
in grem svojo pot
vračam se da je prazno
rastem mimo svoje razlite sence
za en krog
prihajam spočit obup
da se zleknem nad svoje sanje
prihaja mir v mojo spokojnost
pade konj
še imam čas
za umiranje do prvih znakov življenja...

x x x

ŠEPET ZA MOJIM HRBTOM

veliko jih vzide
in mi v prepihu razdira glavo
prav takrat
ko le s prsti
vrtim zemljo
vrtim

šepet
pred katerim še pošteni golobje zbežijo...

x x x